

као што то често бива, на српској граници припуцале арнаутске пушке, оне би у 99 од 100 случајева биле напуњене италијанским барутом. Стара подла игра која нам је позната од како Велике Силе сматрају мале народе европскога Југоистока као ђубре за погнојавање сопствених власничких пожуда, а небо Антанте је високо, а Вилсон далеко.

Сем тога из италијанских завора пуштају се без прекида у европску јавност измишљене вести о српској диктатури над Југославијом, о завади и проливању крви између Срба и Хрвата и о непосредно предстојећем расулу државе С. Х. С.; швајцарске их агентуре распростиру, француски листови доносе, а енглески часописи пишу о њима. Када наша штампа у многоме приказује немачком народу југословенске прилике такође у том наказном огледалу, сасвим онако као што је раније гледала на српске ствари само кроз бечке наочари и тако их и даље предавала, то није увек само го случај. Шта више, једна глупо-лукава спољна политика, вероватно не само по уредништвима, уображавајући да тако може поцепати Антанту, полаже свакојаке наде на Италију, а какву отворену реч у југословенском питању могао би Рим већ поднети. Ма да и ми сами лежимо саломљених ребара у провалији, и ма да смо у нашој беди лишени доколице и склоности да водимо бригу о свађи туђих људи, ипак је недостојно и подло наше слеганье рамена у овоме спору у коме није скупљено на италијанскоме полу све писано и неписано, све божанско и људско право. Јер једна спољна политика, која је решена, да из основа раскине са лошом прошлoшћу, не сме се руководити амишним нагоном пробитачности